

Fővárosi Ítéltábla

9.Pf.20.179/2023/4/II.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Szlávik Niké ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **felperes** (felperes címe) felperesnek – a kamarai jogtanácsos nevel kamarai jogtanácsos által képviselt **Budapesti Rendőr-főkapitányság** (1139 Budapest, Teve utca 4-6.) alperes ellen **közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése és sérelemdíj** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2023. január 24. napján meghozott 71.P.20.516/2022/17. számú ítélete ellen a felperes 18. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 105.000 (százötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 3.733.000 forint közigazgatási jogkörben okozott kár, valamint 500.000 forint sérelemdíj és ezek 2015. szeptember 30. napjától a kifizetésig járó, a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:48. § (1) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamata megfizetésére.

Érvényesíteni kívánt jogként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:548. § (1) és (2) bekezdését, valamint a Ptk. 2:52. § (1) bekezdését jelölte meg.

[2] Az érvényesített jog ténybeli alapjaként előadta, hogy egy társkereső oldalon ismerkedett meg egy személyl néven regisztrált nővel, akivel 2015. szeptember 29-én személyesen találkoztak és alkoholt fogyasztottak. Állította, hogy a nő belekeverhetett valamit az italába, mert oly mértékben elkábult, hogy a parkban sétáló „egyenruhások” – saját kérésére – mentőt hívtak hozzá, akikkel a nő közölte, hogy ő a felperes élettársa. Ezzel szemben mind a mentősöknek, mind a kitérő rendőröknek elmondta, a nő nem az élettársa, és belekevert valamit az italába, hogy az ékszereit megszerezze. Tényállítása szerint a kitérő rendőr megkérte, hogy az ékszereit vegye le és adja át a mentősöknek, azonban ő ellenkezett és a nővel lökdösődésbe is keveredett. Ezután a rendőr arra kérte, hogy helyezze az értékeit a nő táskájába, és biztosította róla, hogy nem fogja a nőt elengedni. Állítása szerint két arany nyakláncot, négy pecsétgyűrűt, két karláncot, egy automata aranyozott karórát és két mobilt, továbbá az iratait és bankkártyáját adták át a nőnek. A cselekmény miatt 2015. október 3-án feljelentést tett, a nyomozó hatóság a nyomozást végül felfüggesztette.

[3] Állította, hogy az alperes jogellenes magatartást tanúsított, amikor elmulasztotta lefoglalni az iratait és ékszereit, ezzel megsértve a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (Rtv.) 13. § (1)-(3) bekezdésében foglalt intézkedési, valamint az Rtv. 29/B. § (1) bekezdésében írt kötelezettségét. Az alperes jogellenes magatartásaként állította továbbá, hogy a nyomozás során nem tett meg mindent a körülmények tisztázása, az elkövető kilétének felderítése érdekében, ezáltal kára nem térülhetett meg. Megsértett személyiségi jogként az Alaptörvény XIII. cikkének (1) bekezdésében írt tulajdonhoz való jogot jelölte meg. Állította, hogy az alperes jogellenes magatartásával okozati összefüggésben 3.733.000 forint vagyoni kár érte az eltulajdonított értéktárgyak miatt.

[4] Az alperes ellenkérelmében elsődlegesen az eljárás megszüntetését, másodlagosan a kereset elutasítását kérte.

[5] A sérelemdíj iránti kereset tekintetében arra hivatkozott, hogy a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése értelmében annak érvényesítéséhez személyiségi jogsérelem szükséges, a tulajdonhoz való jog azonban nem személyiségi jog. Ezen túl a sérelemdíj iránti igény az alperes jogszerű eljárása miatt is alaptalan.

[6] A közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti kereset elutasítását pedig a jogellenes magatartás hiánya miatt kérte. Állította, hogy a lefoglalás tekintetében nem volt intézkedési kötelezettsége, sem a felperes által megjelölt, sem más jogszabályok alapján. A Be. 151. § (1) bekezdése értelmében a felperes értékeit, iratait nem foglalhatta le, mivel arra csak a büntetőeljárás során, a bizonyítás érdekében van lehetőség. A perbeli esetben a dolog helyszíni elvételének Rtv. 29/B. § (1) bekezdésében írt törvényi feltételei sem álltak fenn. Az Rtv. 13. § (1) bekezdése alapján az Rtv. 37. § b) pontja szerinti biztosítási intézkedési kötelezettsége volt, ami azonban csak addig terjedt, amíg a mentősöknek átadta a felperest beszállításra. További intézkedési kötelezettsége az Rtv. felperes által hivatkozott szakaszai alapján nem volt, sem az ékszerek átadásakor, sem azt követően. Az OMSZ munkatársainak lett volna kötelezettsége, hogy a felperest az értéktárgyaival együtt szállítsák be a kórházba,

azokat az értékleltárba rögzítsék és megőrizték. Állította továbbá, a felperes – a mentősök előtt is – igennel és bólogatással megerősítette, hogy a vele együtt tartózkodó hölgy az élettársa. A felperes nem az alperes felszólítására adta át az ékszereket a nőnek, hanem azt a mentősök javasolták. Az alperesnek pedig nem volt oka és joga kétségbe vonni a nő élettársi minősítését és a mentősök kérését sem. Az ékszereket nem az alperesi rendőr, hanem az egyik mentős adta át a hölgynek. A nyomozás során pedig széleskörű bizonyítást folytatott le, ezáltal mindent megtett a bűncselekmény elkövetőjének felderítése érdekében, az rajta kívül álló okból nem vezetett eredményre. Ugyanakkor a felperes meg sem jelölte, hogy az alperes milyen nyomozati cselekményeket mulasztott el. Mindezek okán az alperes jogszerűen járt el mind a helyszínen, mind a büntetőeljárás során. A kár tekintetében azzal érvelt, hogy a felperes állításával szemben a tanúk csak egy arany lánc és egy arany karkötő átadására emlékeztek, míg a felperes nem bizonyította sem azt, hogy az adott napon mit viselt, sem az ékszerek értékét.

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 211.650 forint perköltséget. Megállapította, hogy a felperes teljes személyes költségmentességére figyelemmel a felmerült 254.000 forint kereseti illeték a Magyar Állam terhén marad.

[8] Ítéletének indokolásában mindenekelőtt az alperes eljárás megszüntetése iránti kérelmét vizsgálta, és azt alaptalannak találta. Ha a keresettel érvényesített jog nem az alperessel szemben illeti meg a felperest, illetve nem konkrét jogszabály írja elő az alperes személyét, akkor nem a Pp. 176. § (2) bekezdés b) pontja, illetve a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásának van helye, hanem a kereset tárgyában érdemben, ítélettel kell határozni.

[9] A kereset érdemében rögzítette, az alperes helyesen hivatkozott arra, hogy a sérelemdíj a személyhez fűződő jogok megsértésének következménye. A tulajdonhoz való jog alkotmányos alapjog, azonban nem személyiségi jog. A tulajdonjog tárgya birtokba vehető dolog, ami nem az emberi személyiség része. Az alperes a felperes tulajdonosi jogainak gyakorlását nagyfokú önkényes, visszaélészerű magatartással nem korlátozta, ami a felperes személyiségének a lényegét is érintette, annak szabad érvényesítését akadályozta volna. Hangsúlyozta, a személyiségi jogok védelmének Ptk.-beli szabályai nem azt a cél szolgálják, hogy a jogi szabályozást megkettőzve további jogcímet biztosítsanak más jogterületre tartozó igény érvényesítéséhez, a személyiségi jogi per nem alkalmas bármely más jogterületre tartozó jogvita eldöntésére vagy véleményezésére.

[10] Megállapította továbbá, hogy a felperes az alperes alkalmazásában álló rendőrfőosztályt terhelő intézkedési kötelezettség elmulasztását is alaptalanul állította. Az Rtv. 29/B. § (1) bekezdése értelmében a rendőr a feladatának teljesítése során megtalált olyan dolgot, amely az Ákr. alapján zár alá vehető, a Szabs.tv. vagy a Be. alapján bizonyítási eszközként lefoglalható, valamint a támadásra, vagy önvészély okozására alkalmas, illetve amit jogosulatlanul birtokolnak, ideiglenesen elveheti. Az Rtv. 29/B. § (1) bekezdése tehát nem az Ákr. zár alá vételi szabályainak alkalmazását írja elő, csak a zár alá vehető dolgok körét határozza meg az Ákr. rendelkezéseire utalással, ahogy a Be. és a Szabs tv. lefoglalási szabályai is csak a helyszínen elvehető dolgok körét határozzák meg. Az Rtv. 29/B. § (1) bekezdése szerinti dolog helyszíni elvétele, mint intézkedési lehetőség törvényi feltételei nem

voltak adottak. Sem büntetőeljárás, sem szabálysértési eljárás nem volt folyamatban, a felperes pedig a saját tulajdonában álló vagyontárgyakat nyilván nem jogosulatlanul birtokolta. A felperes által hiányolt eljárásnak, miszerint az ismeretlen nőt a helyszínről el kellett volna távolítani, illetve őt a helyszínről nem szabadott volna elengedni, nem volt jogszabályi alapja. A felperes nem volt abban az állapotban, hogy érthetően jelezze, a nő nem az élettársa, ezért életszerűtlen elvárás lett volna a nő helyszínen tartása. Az Rtv. 29/B. § (3) bekezdése alapján a rendőrnek a dolog átadására sem kellett a felperest felszólítania, mert nem merült fel annak valószínűsége, hogy az (1) bekezdésben meghatározott dolog van a birtokában.

[11] Az elsőfokú bíróság kiemelte, kétséget kizáróan nem állapítható meg az sem, hogy a felperestől eltulajdonított vagyontárgyak visszaszerzése a büntetőeljárás során lehetséges lett volna. Az elkövető nemcsak a helyszínt hagyhatta el, hanem külföldre is távozhatott, ami az alperesnek nem róható fel. Így még az elkövető eredményes büntetőjogi felelősségre vonása esetén sem tehető olyan megállapítás, hogy a vagyontárgyak teljes bizonyossággal visszaszerezhetők lettek volna. Az alperes helyesen hivatkozott arra is, hogy a felperes előadásával szemben a rendőri jelentés szerint csak egy nyaklánc és egy karkötő átadására került sor. A rendőri jelentés közokirat, mely szerint a felperes értéktárgyait nem a rendőrként adta át az ismeretlen nőnek. Ezzel szemben a bizonyítás a felperest terhelte, ő azonban nem terjesztett elő bizonyítási indítványt. Megállapította azt is, hogy a kárt az elkövető okozta. Az, hogy az elkövetővel szemben a kár nem érvényesíthető, nem nyitja meg a felperesnek azt a jogát, hogy személyiségi jogsértésre, vagy közigazgatási jogkörben okozott kárra hivatkozással kárát az alperessel szemben érvényesítse. Irreleváns ezért, hogy az igénybe vett jogorvoslatokkal a kár elhárítható volt-e. Összefoglalva megállapította: a felperes értéktárgyainak eltulajdonítása személyiségi jogsérelemmel nem járt, kára nem minősül közigazgatási jogkörben okozott kárnak, míg a cselekmény következményeként állított pszichés kár nem bizonyítandó, ezért a szakértői bizonyítást mellőzte, és a keresetet elutasította.

[12] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és keresete teljesítését, – helyesen – másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, valamint az alperes első- és másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Pervesztesége esetére kérte továbbá az alperesnek megítélt perköltség 150.000 forintra leszállítását.

[13] A másodfokú bíróságtól a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti anyagi jogi felülbírálati jogkör gyakorlását kérte. Kérelme arra irányult, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított azon tényt minősítse másként, miszerint a rendőrként nem mulasztotta el az őt terhelő intézkedési kötelezettségét, ezáltal közigazgatási jogkörben kárt okozott a felperesnek. Másodlagosan a Pp. 369. § (3) bekezdés d) pontjában foglalt anyagi jogi felülbírálati jogkörben eljárva a személyiségi jogsértés megállapítását kérte. Hatályon kívül helyezés iránti kérelmét a Pp. 383. §-ára alapította, annak indokaként azt adta elő, hogy az ítélet iratellenes megállapításokat tartalmaz.

[14] Megsértett jogszabályként a Ptk. 6:548. § (1) és (2) bekezdését, 2:51. § (2) bekezdését, 2:52. § (1) és (3) bekezdését, 2:53. §-át, 2:42. § (1) és (2) bekezdését, 6:48. § (1)

bekezdését, az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését, valamint az Rtv. 13. § (1)-(3) bekezdéseit, 14. §-át és 29/B. § (1)-(4) bekezdéseit jelölte meg.

[15] Fellebbezésének indokolása szerint az elsőfokú bíróság tévesen következtetett arra, hogy keresete megalapozatlan. Az elsőfokú eljárásban előadott jogellenes magatartások megismétlésével előadta, hogy álláspontja szerint a Ptk. 2:42. §-a általános védelmet nyújt azon személyiségi jogok védelmére, amelyek külön nincsenek nevesítve. Hangsúlyozta, minden embernek joga van a tulajdonhoz és annak védelméhez. A felperesnek az alperes jogellenes mulasztása miatt nemcsak a tulajdonhoz való alapjoga sérült, hanem számára fontos családi örökséget tulajdonított el az elkövető, így az alperes magatartása súlyos lelki megrázkódtatást okozott neki.

[16] Az elsőfokú eljárásban vitatta azt az alperesi álláspontot, hogy a rendőrségnek nem volt intézkedési kötelezettsége. A közigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség minden törvényi feltétele megvalósult. Mind a tanúvallomásokból, mind a rendelkezésre álló iratokból megállapítható, hogy folyamatosan tiltakozott az ékszerek és az iratok átadása ellen, azokat az alperes felszólítására és hatására adta át az ismeretlen nőnek, az alperes pedig biztosította arról, hogy megfelelően eljárnak az értéktárgyai védelme érdekében. Az alperes elmulasztotta intézkedési kötelezettségét, ezáltal jogellenes magatartásával nagy összegű kárt és sérelmet okozott. Az ismeretlen nő és közöttük dülakodás történt, ami már alapjaiban sérti a közrendet, a nő eltulajdonításra irányuló magatartása pedig sértette a közbiztonságot, így az Rtv. 13. § (1) bekezdésében írt közrend és közbiztonság sérelme és veszélyeztetése fennállt a jelen ügyben. Az eljáró rendőr egyértelműen ideiglenesen elvehette volna az értéktárgyait. Az alperes eljárása jogszerűtlen volt, és nem tett meg mindent az eljárás és a nyomozás felderítése során.

[17] Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy az alkoholfogyasztás következtében került olyan ittas állapotba, melynek okán rosszul lett. Valójában az ismeretlen nő által az italába kevert gyógyszer hatására került bódult állapotba, melyet többször jelzett az alperes munkatársainak. A rendőrség segítségét is maga kérte. Személyi szabadságot korlátozó intézkedés foganatosítására nem volt szükség, az alperes az ő segélykérésére hívta a mentőket. Aggályos az elsőfokú bíróság azon megállapítása is, hogy az ékszereit csupán aranynak látszó nyakláncnak és karláncnak tekinti. A csatolt fényképfelvételek alapján egyértelműen megállapítható ugyanis az ékszerek valódi arany minősége. Az elsőfokú bíróság a tanúvallomásokkal ellentétes következtetést vont le, amikor azt állapította meg, hogy az OMSZ mentős munkatársa adta át az ékszereket a nőnek. Ezzel ellentétesen a felperes adta át az ékszereket az alperes többszöri felszólítására az ismeretlen nőnek. Tévesen állapította meg azt is, a rendőrök abban a hiszemben voltak, hogy a nő az élettársa. Ezt ugyanis az egész eljárás során kifejezetten tagadta, és minden kikerkező szervnek tiltakozott az értékei átadása ellen, kérve a nő eltávolítását a helyszínről. Tévesen minősítette az elsőfokú bíróság a rendőr magatartását az Rtv. 29/B. §-a alapján szabályosnak, mivel az eljáró rendőr egyértelműen elmulasztotta intézkedési kötelezettségét. A cselekmények után életszerűtlen, hogy az ismeretlen nőről ő úgy nyilatkozott volna, hogy az élettársa, és az is, hogy jogosult lenne birtokolni a felperes nagyértékű vagyontárgyait.

[18] A perköltség leszállítása iránti fellebbezési kérelmében pervesztesség esetére a perköltség összegének méltányos megállapítását kérte. Kérelme indokaként arra hivatkozott, hogy a Pp. 81. § (5) bekezdése értelmében a jogi képviselővel eljáró fél a perköltségét

kizárólag költségjegyzék útján számíthatja fel, melyet a Pp. 605. § (1) bekezdése és az elektronikus ügyintézés és bizalmi szolgáltatások általános szabályairól szóló 2015. évi CCXXII. törvény 9. § (1) bekezdés b) pontja alapján elektronikus úton terjeszthet csak elő.

[19] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

[20] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást teljeskörűen, a rendelkezésre álló bizonyítékok Pp. 260. § (1) bekezdése szerinti értékelése alapján helyesen állapította meg, a jogszabályokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokai helytállóak és megalapozottak. Ítéletének [22] és [23] bekezdéseiben helyesen rögzítette, hogy a felperes sérelemdíj megfizetésére irányuló keresete alaptalan, mivel tulajdonhoz való jog alkotmányos alapjog, nem pedig személyiségi jog. Márpedig a sérelemdíj a személyhez fűződő jogok megsértésének következménye, ezáltal a személyiségi jog hiánya önmagában megalapozza a sérelemdíj iránti kereset elutasítását. Ítéletének [24] pontjában azt is megalapozottan állapította meg, hogy a rendőrfőnök további intézkedési kötelezettsége nem volt, ennek indokolását az ítélet [25]-[29] bekezdéseiben kellő mértékben, logikusan fejtette ki. Helyes az ítélet [30] és [33] bekezdése is, ezáltal pedig az ítélet [34]-[35] bekezdéseiben rögzített végső konklúzió is. Végezetül azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdéseiben foglaltaknak megfelelően, kellő részletességgel indokolta az ítéletét.

[21] A fellebbezés nem alapos.

[22] A felperes fellebbezése az elsőfokú ítélet teljes megváltoztatására és keresete teljesítésére irányult, ezért az elsőfokú ítéletnek nem volt a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján jogerőre emelkedett rendelkezése.

[23] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével is egyetértett, annak jogi indokait is osztotta, ezért kizárólag a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel emeli ki a következőket.

[24] A felperes fellebbezésében alaptalanul kifogásolta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást. Az elsőfokú ítélet indokolásának [3] bekezdése a fellebbezésben foglaltakkal szemben nem tartalmaz olyan megállapítást, miszerint a felperes az alkoholfogyasztása miatt került olyan állapotba, hogy rosszul lett. Nem szorult pontosításra az elsőfokú ítélet a felperes ékszereinek valóságosága, valamint a tekintetben sem, hogy az ékszereket ki adta át az ismeretlen nőnek. Egyrészt azért, mert a felperes a rendőri jelentéssel szemben az általa állított tényeket nem bizonyította, másrészt azok az alperes jogellenes magatartásának hiányában nem is relevánsak. Az elsőfokú ítélet [17] bekezdésében írtak pedig, miszerint a rendőrök abban a hiszemben voltak, hogy az ismeretlen nő a felperes élettársa, nem ténymegállapítás, hanem az alperes érdemi védekezésének ismertetése.

[25] A fellebbezés jogi indokait vizsgálva pedig mindenekelőtt rögzíti az ítéltábla, a felperes keresetében 3.733.000 forint közigazgatási jogkörben okozott kár, valamint 500.000 forint sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Az érvényesített jog alapját képező tényállítása az volt, hogy az alperes elmulasztotta lefoglalni az iratait és ékszereit, a nyomozás során pedig nem tett meg mindent a körülmények tisztázása, az elkövető kilétének felderítése érdekében, és e jogellenes magatartásaival okozta a kárát, illetve sértette meg az Alaptörvény XIII. cikkének (1) bekezdésében írt tulajdonhoz való jogát.

[26] A felperes fellebbezésében helyesen állította, hogy a Ptk. 2:42. §-a nem csak a Ptk. 2:43. §-ában nevesített személyiségi jogokat védi. Ez azonban nem jelenti azt, hogy bármely jog egyúttal személyiségi jogként is meghatározható. A személyiségi jog az ember értékminőségének kifejeződése, a személyiségét alkotó lényegi tulajdonságok és ismérvek összessége. Ezzel szemben a tulajdonhoz való jog – ahogy arra az elsőfokú bíróság helyesen utalt – nem személyiségi jog, hanem az Alaptörvényben deklarált alapjog. Centrumában nem az ember és annak személyisége áll, és nem az emberi személyiség lényegét adó tulajdonságokból ered, hanem a tulajdon tárgyai feletti hatalmat jelenti, és a mindenkori tulajdonos és a tulajdon tárgya közti kapcsolatra utal. Mindebből pedig az következik, hogy annak megsértéséhez nem fűződik a személyiségi jogsértés Ptk. 2:52. § (1) bekezdésében szabályozott szankciója, ezért az alperes sérelemdíj megfizetésére sem kötelezhető.

[27] A Ptk. 6:548. § (1) bekezdése szerinti kárkötelem pedig akkor állapítható meg, ha annak mind a Ptk. 6:519. §-ában írt szükségképpen, mind pedig a Ptk. 6:548. § (1) bekezdése szerinti különös feltételei fennállnak. Bármelyik feltétel hiányában az alperest kártérítési felelősség sem terheli. A kártérítési felelősség Ptk. 6:519. §-a szerinti szükségképpen feltételeit, a károkozó magatartást, a kárt és a kettő közötti okozati összefüggést a felperesnek kell bizonyítania, ha keresete alapjául olyan tényállást ad elő, melynek valóságából alappal lehet következtetni az alperes kártérítési felelősségének fennállására.

[28] A felperes által megjelölt károkozó magatartásokból azonban még azok valósága esetén sem következik az alperes kártérítési felelőssége. Az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen fejtette ki ugyanis, hogy az alperes kifogásolt magatartása nem ütközik az arra irányadó közjogi jellegű jogszabályokba, azaz az állított alperesi magatartások jogellenessége nem állapítható meg. Az Rtv. 13. § (1) bekezdése az ott meghatározott esetekben intézkedési kötelezettséget ír elő, azt azonban, hogy adott esetben a rendőrt milyen intézkedési kötelezettség terheli, az Rtv. V. fejezete szabályozza. A felperes konkrét tényállítása az volt, hogy az alperes az Rtv. 29/B. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségét mulasztotta el. Ennek törvényi feltételei azonban az elsőfokú ítélet helyes indokai szerint nem álltak fenn, az alperest az állított intézkedési kötelezettség nem terhelte. Ezért hiányzik a jogellenes magatartás, mint a kártérítési felelősség fennállásának egyik szükségképpen feltétele, ami már önmagában a kereset elutasítását eredményezi.

[29] Ezen túl a felperes a kárát sem bizonyította. Az elsőfokú ítélet indokolásának [31] bekezdése e körben helyes indokolást tartalmaz, azzal a kiegészítéssel, hogy a felperes nem csak az adott napon viselt ékszereket, hanem azok értékét sem bizonyította, és arra bizonyítási indítványa sem volt. Az elsőfokú bíróság döntése az okozati összefüggés hiánya körében is helyes, így arra a másodfokú bíróság csupán visszautal, annak szükségtelen megismétlése nélkül. Mindebből következően az alperes kártérítési felelőssége a kár és az okozati összefüggés hiányában sem áll fenn.

[30] A felperes hatályon kívül helyezés iránti másodlagos fellebbezési kérelme is alaptalan volt. A kérelem indokaként megjelölt iratellenes megállapításokat ugyanis – a már kifejtettek szerint – az elsőfokú bíróság ítélete nem tartalmaz, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése fel sem merülhet.

[31] Alaptalan volt a felperest perköltségben marasztaló elsőfokú ítéleti rendelkezés megváltoztatása és a jogtanácsosi díjból álló perköltség leszállítása iránti felperesi fellebbezés is. Az elsőfokú bíróság a jogtanácsosi díjat a pertárgyértékből levezetve, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja és 3. § (2) bekezdés a) pontja szerint helyesen, a pertárgyérték 5 %-ában határozta meg. Az elsőfokú bíróság okszerűen mérlegelte az alperesi jogi képviselő által kifejtett tevékenységet, a megítélt perköltség mérséklésére a másodfokú bíróság sem látott lehetőséget a fellebbezésben felhozott indokok alapján. Méltányossági szempontok ugyanis a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése értelmében nem szolgálhatnak a jogtanácsosi díj mérséklésének alapjául. Nem osztotta az ítéltábla a felperes fellebbezésében foglaltakat a körben sem, hogy az alperes a perköltségét kizárólag jogszabályban meghatározott költségjegyzék előterjesztése útján számíthatja fel. A Pp. – 2021. január 1. napjától hatályos – 81. § (5) bekezdése ugyanis már nem teszi kötelezővé a költségjegyzék alkalmazását, hanem csupán annak lehetőségét biztosítja. Az alperes pedig a jogtanácsosi munkadíjból álló perköltségét ugyan nem költségjegyzék útján, de felszámította, ezért helyesen kötelezte az elsőfokú bíróság a felperest az alperes jogtanácsosi munkadíjból álló perköltségének megfizetésére.

[32] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[33] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 364. §-a folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése szerint köteles megfizetni az alperes jogtanácsosi díjból álló másodfokú perköltségét, melynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja, 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alkalmazásával határozta meg. A le nem rótt 338.640 forint fellebbezési illetéket a felperes teljes személyes költségmentessége folytán a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam viseli.

dr. Hóbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

dr. Szentpáli Judit s. k.
k.

előadó bíró

dr. Szabó Csilla s.

bíró